Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

7 martie 2013*

„Directiva 2001/29/CE — Articolul 3 alineatul (1) — Difuzarea de către un terț prin internet a emisiunilor unor organisme comerciale de radiodifuziune televizată — «Live streaming» — Comunicare publică”

În cauza C-607/11,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de High Court of Justice (England & Wales) (Chancery Division) (Regatul Unit), prin decizia din 17 noiembrie 2011, primită de Curte la 28 noiembrie 2011, în procedura

ITV Broadcasting Ltd,

ITV 2 Ltd,

ITV Digital Channels Ltd,

Channel 4 Television Corporation,

4 Ventures Ltd,

Channel 5 Broadcasting Ltd,

ITV Studios Ltd

împotriva

TVCatchup Ltd,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul L. Bay Larsen, președinte de cameră, domnul K. Lenaerts, vicepreședinte al Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei a patra, și domnii J. Malenovský (raportor), U. Lõhmus și M. Safjan, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 19 noiembrie 2012,

* Limba de procedură: engleza.

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru ITV Broadcasting Ltd, ITV 2 Ltd, ITV Digital Channels Ltd, Channel 4 Television Corporation, 4 Ventures Ltd, Channel 5 Broadcasting Ltd și ITV Studios Ltd, de J. Mellor, QC, de J. Bowhill, barrister, precum și de P. Stevens și de J. Vertes, solicitors;

— pentru TVCatchup Ltd, de L. Gilmore, solicitor, și de M. Howe, QC;

— pentru guvernul Regatului Unit, de S. Ossowski și de L. Christie, în calitate de agenți, asistați de C. May, barrister;

— pentru guvernul francez, de G. de Bergues și de M. Perrot, în calitate de agenți;

— pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de M. Russo, avvocato dello Stato;

— pentru guvernul polonez, de M. Szpunar și de B. Majczyna, în calitate de agenți;

— pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes și de N. Conde, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de J. Samnadda și de F. Wilman, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230, rectificare în JO 2008, L 314, p. 16).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între ITV Broadcasting Ltd, ITV 2 Ltd, ITV Digital Channels Ltd, Channel 4 Television Corporation, 4 Ventures Ltd, Channel 5 Broadcasting Ltd și ITV Studios Ltd, pe de o parte, și TVCatchup Ltd (denumită în continuare „TVC”), pe de altă parte, având ca obiect difuzarea de către aceasta din urmă prin internet și aproape în timp real a unor emisiuni televizate difuzate de reclamantele din litigiul principal.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentele (23) și (27) ale Directivei 2001/29 au următorul cuprins:

„(23) Prezenta directivă trebuie să armonizeze într-o mai mare măsură dreptul de autor asupra actelor de comunicare publică. Acest drept trebuie înțeles în sens larg ca acoperind orice comunicare către public care nu este prezent în locul de proveniență a comunicării. Acest drept include orice transmisie sau retransmisie, de orice natură, a unei opere către public, prin cablu sau fără cablu, inclusiv radiodifuziunea. Acest drept nu ar trebui să includă niciun alt act.

[...]

(27) Simpla furnizare a instalațiilor care permit sau care realizează comunicarea nu reprezintă comunicare în înțelesul prezentei directive.”

4 Potrivit articolului 3 din directiva menționată, intitulat „Dreptul de comunicare publică a operelor și dreptul de a pune la dispoziția publicului alte obiecte protejate”:

„(1) Statele membre prevăd dreptul exclusiv al autorului de a autoriza sau de a interzice orice comunicare publică a operelor lor, prin cablu sau fără cablu, inclusiv punerea la dispoziția publicului a operelor lor, astfel încât oricine să poată avea acces la acestea din orice loc și în orice moment.

[...]

(3) Drepturile menționate la alineatele (1) și (2) nu se epuizează prin niciun act de comunicare publică sau de punere la dispoziția publicului în sensul prezentului articol.”

5 Conform articolului 2 din Directiva 93/83/CEE a Consiliului din 27 septembrie 1993 privind coordonarea anumitor norme referitoare la dreptul de autor și drepturile conexe aplicabile difuzării de programe prin satelit și retransmisiei prin cablu (JO L 248, p. 15, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 134):

„Statele membre prevăd dreptul exclusiv al autorului de a autoriza comunicarea publică prin satelit a operelor protejate prin dreptul de autor [...]”.

6 Articolul 8 alineatul (1) din această directivă prevede:

„Statele membre se asigură că, în cazul retransmiterii prin cablu a unor emisiuni din alte state membre pe teritoriul lor, se respectă dreptul de autor și drepturile conexe aplicabile, iar retransmisia are loc pe baza acordurilor contractuale individuale sau colective încheiate între titularii dreptului de autor și ai drepturilor conexe și operatorii de cablu.”

Dreptul englez

7 Articolul 20 din Legea din 1998 privind dreptul de autor, desenele și modelele industriale și brevetele (Copyright, Designs and Patents Act 1988), în versiunea aplicabilă faptelor din cauza principală, intitulat „Contrafacere prin comunicare publică”, prevede:

„1. Comunicarea publică a operei este un act limitat prin dreptul de autor

a) asupra unei opere literare, dramatice, muzicale sau artistice;

b) asupra unei înregistrări sonore sau a unui film sau

c) asupra unei opere radiodifuzate.

2. Referirile la comunicarea publică făcute în prezenta parte reprezintă referiri la comunicarea publică prin transmitere pe cale electronică și includ, în raport cu o operă

a) radiodifuzarea operei;

b) punerea la dispoziția publicului a operei prin transmitere pe cale electronică, astfel încât membrii publicului să poată avea acces individual la aceasta din orice loc și în orice moment.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

8 Reclamantele din litigiul principal sunt organisme comerciale de radiodifuziune televizată care dețin în temeiul dreptului național drepturi de autor cu privire la emisiunile de televiziune, precum și cu privire la filmele și la celelalte elemente care sunt incluse în emisiunile lor. Acestea sunt finanțate prin publicitatea difuzată în emisiunile lor.

9 TVC furnizează prin internet servicii de difuzare a unor emisiuni televizate. Aceste servicii permit utilizatorilor să recepționeze „în direct” prin internet fluxuri de emisiuni televizate gratuite, inclusiv emisiuni televizate difuzate de reclamantele din litigiul principal.

10 TVC se asigură că utilizatorii serviciilor sale obțin accesul doar la un conținut pe care îl pot viziona deja în mod legal în Regatul Unit pe baza abonamentului lor TV. Condițiile la care utilizatorii trebuie să consimtă includ astfel deținerea unui abonament TV valabil și restricționarea utilizării serviciilor oferite de TVC la Regatul Unit. Site-ul internet al TVC dispune de echipamente care îi permit să identifice locul în care se află utilizatorul și să refuze accesul atunci când condițiile impuse utilizatorilor nu sunt îndeplinite.

11 Serviciile furnizate de TVC sunt finanțate prin publicitate. Este vorba despre o publicitate audiovizuală prezentată înainte de a se putea viziona fluxul video al emisiunii în cauză. Reclamele cuprinse deja în emisiunile originale sunt menținute fără a fi modificate și sunt transmise utilizatorului ca un element al fluxului. Publicitatea „in-skin” apare de asemenea pe computerul sau pe alt dispozitiv al utilizatorului.

12 TVC utilizează în cadrul activităților sale patru grupuri de servere, și anume servere de achiziție, servere de codificare, servere de origine și servere EDGE.

13 Semnalele de intrare utilizate de TVC sunt semnale de radiodifuziune obișnuite, terestre și prin satelit, transmise de reclamantele din litigiul principal. Semnalele sunt captate printr-o antenă și sunt transmise către serverele de achiziție, care extrag fluxurile video individuale din semnalul recepționat fără a le modifica. Serverele de codificare convertesc aceste fluxuri într-un format de compresie diferit. Serverele de origine pregătesc, în continuare, fluxuri video pentru a le trimite prin internet în diferite formate. Dincolo de acest punct, canalele propuse de TVC fac obiectul unei procesări suplimentare doar dacă cel puțin un utilizator a solicitat canalul în cauză. În cazul în care un anumit canal nu face obiectul niciunei cereri, semnalul este înlăturat.

14 Serverele EDGE sunt conectate prin internet la computerul sau la telefonul mobil al utilizatorului. Atunci când un server EDGE primește o solicitare privind un canal din partea unui utilizator, se conectează la serverul de origine care difuzează acest canal, cu excepția cazului în care serverul EDGE difuzează deja canalul în cauză altui utilizator. Programul informatic al serverului EDGE creează un flux separat pentru fiecare utilizator care solicită un canal prin intermediul său. Un pachet individual de date este adresat, așadar, unui utilizator individual, iar nu unui grup de utilizatori.

15 Fluxurile furnizate de serverele EDGE se pot prezenta sub diferite formate. Formatele utilizate sunt fluxurile Adobe Flash, pentru calculatoare, HTTP, pentru aparatele portabile Apple, precum și RTSP, pentru telefoanele mobile Android și Blackberry.

16 Reclamantele din litigiul principal au formulat o acțiune împotriva TVC la High Court of Justice (England & Wales) (Chancery Division) pentru încălcarea drepturilor lor de autor cu privire la emisiunile și la filmele lor, în special pentru motivul unei comunicări publice interzise în temeiul articolului 20 din Legea din 1998 privind dreptul de autor, desenele și modelele industriale și brevetele, în versiunea aplicabilă faptelor din cauza principală, și în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29.

17 Potrivit instanței de trimitere, Hotărârea din 7 decembrie 2006, SGAE (C-306/05, Rec., p. I-11519), și Hotărârea din 13 octombrie 2011, Airfield și Canal Digitaal (C-431/09 și C-432/09, Rep., p. I-9363), nu permit să se stabilească în mod clar dacă un organism precum TVC efectuează o „comunicare publică" în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 atunci când, cunoscând pe deplin consecințele actelor sale și acționând pentru a atrage publicul către propriile transmisii și către propriile reclame, difuzează prin internet emisiuni radiodifuzate unor membri ai publicului care ar fi avut dreptul să acceseze semnalul de radiodifuziune inițial prin utilizarea propriilor televizoare sau a propriilor calculatoare portabile la locuința lor.

18 În aceste condiții, High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Dreptul de a autoriza sau de a interzice «comunicarea publică a operelor lor, prin cablu sau fără cablu», prevăzut la articolul 3 alineatul (1) din Directiva [2001/29], este aplicabil în cazul în care:

a) autorii autorizează includerea operelor lor în programe televizate cu acces liber difuzate pe cale terestră, destinate recepționării fie pe teritoriul unui stat membru, fie într-o zonă geografică determinată a unui stat membru;

b) un terț (și anume un organism care nu este organismul de radiodifuziune sau de televiziune inițial) furnizează un serviciu prin care abonații individuali din zona de recepție a programelor, care pot recepționa în mod legal programele la un aparat receptor de televiziune în locuințele lor, se pot conecta la serverul terțului și pot recepționa conținutul programului în flux continuu prin internet?

2) În vederea răspunsului la prima întrebare, este relevant dacă:

a) serverul terțului permite numai o conectare «individuală» pentru fiecare abonat, prin care fiecare abonat stabilește propria conexiune internet la server, iar fiecare pachet de date transmis de server prin internet se adresează unui singur abonat individual?

b) serviciul furnizat de terț este finanțat prin publicitate, care este prezentată *pre-roll* (și anume în intervalul de timp de după conectarea unui abonat, dar înainte ca acesta să înceapă să recepționeze conținutul programului) sau *in-skin* (și anume în cadrul softului de vizualizare care afișează programul recepționat pe dispozitivul de vizualizare al abonatului, dar în afara imaginii programului), dar publicitatea originală cuprinsă în program este prezentată abonatului acolo unde este inserată în program de organismul de radiodifuziune sau de televiziune?

c) organismul care intervine:

i) furnizează un serviciu alternativ în raport cu serviciul furnizat de organismul de radiodifuziune sau de televiziune inițial, acționând astfel în concurență directă cu organismul de radiodifuziune sau de televiziune inițial în ceea ce privește atragerea audienței sau

ii) acționând în concurență directă cu organismul de radiodifuziune sau de televiziune inițial în ceea ce privește veniturile obținute din publicitate?"

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare și la a doua întrebare litera a)

19 Prin intermediul primei întrebări și al celei de a doua întrebări litera a), instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă noțiunea „comunicare publică” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că aceasta acoperă o retransmisie a operelor incluse într-un program televizat difuzat pe cale terestră

— care este efectuată de alt organism decât organismul de radiodifuziune sau de televiziune inițial,

— printr-un flux continuu prin internet pus la dispoziția abonaților organismului menționat, care pot recepționa această retransmisie prin conectare la serverul său,

— cu condiția ca acești abonați să se afle în zona de recepție a programului televizat difuzat pe cale terestră menționat și să poată recepționa în mod legal acest program printr-un receptor de televiziune.

20 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că Directiva 2001/29 are drept obiectiv principal să instituie un nivel ridicat de protecție în favoarea autorilor, permițându-le acestora să obțină o remunerație adecvată pentru utilizarea operelor lor, în special cu ocazia unei comunicări publice. Rezultă că noțiunea de comunicare publică trebuie interpretată în sens larg, astfel cum se arată de altfel în mod explicit în considerentul (23) al acestei directive (Hotărârea SGAE, citată anterior, punctul 36, și Hotărârea din 4 octombrie 2011, Football Association Premier League și alții, C-403/08 și C-429/08, Rep., p. I-9083, punctul 186).

21 În primul rând, trebuie să se stabilească conținutul noțiunii „comunicare” și să se răspundă la întrebarea dacă activitatea în discuție în cauza principală intră în domeniul de aplicare al acestei noțiuni.

22 În această privință, trebuie amintit că Directiva 2001/29 nu definește în mod exhaustiv noțiunea de comunicare. Astfel, este necesar să se precizeze sensul și conținutul acestei noțiuni prin prisma contextului în care aceasta se înscrie, precum și în lumina obiectivului menționat la punctul 20 din prezenta hotărâre.

23 Or, rezultă în special din considerentul (23) al Directivei 2001/29 că dreptul de autor asupra actelor de comunicare publică acoperă orice transmisie sau retransmisie a unei opere către public care nu este prezent în locul de proveniență a comunicării, prin cablu sau fără cablu, inclusiv radiodifuziunea. În plus, din articolul 3 alineatul (3) din această directivă rezultă că autorizarea includerii unor opere protejate într-o comunicare publică nu epuizează dreptul de a autoriza sau de a interzice alte comunicări publice ale acestor opere.

24 În consecință, prin reglementarea situațiilor în care o anumită operă face obiectul unor utilizări multiple, legiuitorul Uniunii a intenționat să impună obligația ca fiecare transmisie sau retransmisie a unei opere care utilizează o modalitate tehnică specifică să fie autorizată, în principiu, în mod individual de autorul operei în cauză.

25 Aceste constatări sunt de altfel confirmate de articolele 2 și 8 din Directiva 93/83, care impun o nouă autorizare pentru o retransmitere simultană, nealterată și integrală, prin satelit sau prin cablu, a unei transmisii inițiale a unor emisiuni de televiziune sau de radio care conțin opere protejate, deși aceste emisiuni pot fi deja recepționate în zona lor de acoperire prin alte modalități tehnice, precum undele radioelectrice ale rețelelor terestre.

26 Dat fiind că punerea la dispoziție a operelor prin retransmisia prin internet a unui program televizat difuzat pe cale terestră are loc conform unei modalități tehnice specifice care este diferită de cea a comunicării inițiale, aceasta trebuie considerată drept o „comunicare” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29. În consecință, o astfel de retransmisie nu poate fi exceptată de la obținerea autorizației din partea autorilor operelor retransmise atunci când acestea sunt comunicate publicului.

27 Concluzia menționată nu poate fi repusă în discuție prin obiecția formulată de TVC potrivit căreia punerea la dispoziție a operelor prin internet, precum cea efectuată în cauza principală, constituie un simplu mijloc tehnic pentru a garanta sau a ameliora recepționarea programului televizat difuzat pe cale terestră în zona sa de acoperire.

28 Desigur, reiese din jurisprudența Curții că un simplu mijloc tehnic pentru a garanta sau a ameliora recepționarea transmisiei inițiale în zona sa de acoperire nu constituie o „comunicare” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 (a se vedea în acest sens Hotărârile Football Association Premier League și alții, punctul 194, și Airfield și Canal Digitaal, punctele 74 și 79, citate anterior).

29 Astfel, intervenția unui asemenea mijloc tehnic trebuie să se limiteze la menținerea sau la creșterea calității recepționării unei transmisii deja existente și nu poate servi pentru o transmisie diferită de aceasta.

30 Or, în prezenta cauză, intervenția TVC constă într-o transmisie a operelor protejate în discuție care este diferită de cea efectuată de organismul de radiodifuziune sau de televiziune în cauză. Intervenția TVC nu vizează nicidecum menținerea sau creșterea calității recepționării transmisiei efectuate de acest organism. În aceste condiții, intervenția menționată nu poate fi considerată un simplu mijloc tehnic în sensul citat anterior la punctul 28 din prezenta hotărâre.

31 În al doilea rând, pentru a intra sub incidența noțiunii „comunicare publică” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29, trebuie în plus ca operele protejate să fie comunicate efectiv unui „public”.

32 În această privință, reiese din jurisprudența Curții că noțiunea de public la care se referă dispoziția menționată privește un număr nedeterminat de potențiali destinatari și presupune, pe de altă parte, existența unui număr de persoane destul de important (a se vedea în acest sens Hotărârea SGAE, citată anterior, punctele 37 și 38, precum și jurisprudența citată).

33 În ceea ce privește mai exact acest din urmă criteriu, trebuie să se țină seama de efectul cumulativ care rezultă din punerea la dispoziție a operelor în favoarea potențialilor destinatari. În această privință, este relevant în special să se știe câte persoane au acces în paralel și în mod succesiv la aceeași operă (Hotărârea SGAE, citată anterior, punctul 39).

34 În acest context, este lipsit de relevanță aspectul dacă potențialii destinatari au acces la operele comunicate prin intermediul unei conexiuni individuale. Astfel, această tehnică nu împiedică un număr ridicat de persoane să aibă acces în paralel la aceeași operă.

35 În speță, trebuie arătat că retransmisia operelor prin internet în discuție în litigiul principal privește ansamblul persoanelor care au reședința în Regatul Unit, care dispun de o conexiune la internet și care pretind că dețin un abonament TV în acest stat. Aceste persoane pot avea acces în paralel la operele protejate, în cadrul unui „live streaming” al emisiunilor televizate prin internet.

36 Astfel, retransmisia menționată privește un număr nedeterminat de potențiali destinatari și presupune existența unui număr important de persoane. În consecință, trebuie constatat că, prin retransmisia în discuție, operele protejate sunt comunicate efectiv unui „public” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29.

37 TVC susține însă că retransmisia în discuție în litigiul principal nu îndeplinește condiția privind publicul nou, care este totuși necesară în sensul Hotărârilor SGAE (punctul 40), Football Association Premier League și alții (punctul 197), și Airfield și Canal Digitaal (punctul 72), citate anterior. Astfel, destinatarii retransmisiei efectuate de TVC ar avea dreptul să urmărească emisiunea radiodifuzată, cu un conținut identic, prin intermediul televizoarelor proprii.

38 În această privință, trebuie subliniat că situațiile examinate în cauzele în care s-au pronunțat hotărârile menționate diferă în mod clar de situația în discuție în prezenta cauză principală. Astfel, în cauzele menționate, Curtea a examinat situații în care, prin intervenția sa deliberată, un operator a făcut accesibil un program care conține opere protejate unui public nou, care nu a fost luat în considerare de autorii în cauză atunci când au autorizat respectiva transmisie radiodifuzată.

39 În schimb, prezenta cauză principală privește transmisia operelor incluse într-un program difuzat pe cale terestră și punerea la dispoziție a acelorași opere pe internet. Astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 24-26 din prezenta hotărâre, fiecare dintre aceste două transmisii trebuie să fie autorizată în mod individual și separat de autorii în cauză, dat fiind că fiecare dintre ele este efectuată în condiții tehnice specifice, potrivit unui mod diferit de transmisie a operelor protejate și că fiecare dintre ele este destinată unui public. În aceste condiții, nu este necesar să se examineze, *a posteriori*, condiția privind publicul nou, care prezintă relevanță numai în situațiile în care Curtea a fost chemată să statueze în cauzele în care s-au pronunțat Hotărârile SGAE, Football Association Premier League și alții, și Airfield și Canal Digitaal, citate anterior.

40 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare și la a doua întrebare litera a) că noțiunea „comunicare publică” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 trebuie interpretată în sensul că acoperă o retransmisie a operelor incluse într-un program televizat difuzat pe cale terestră

— care este efectuată de alt organism decât organismul de radiodifuziune sau de televiziune inițial,

— printr-un flux continuu prin internet pus la dispoziția abonaților organismului menționat, care pot recepționa această retransmisie prin conectare la serverul său,

— chiar dacă acești abonați se află în zona de recepție a programului televizat difuzat pe cale terestră menționat și pot recepționa în mod legal acest program printr-un receptor de televiziune.

Cu privire la a doua întrebare litera b)

41 Prin intermediul celei de a doua întrebări litera b), instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă răspunsul la prima întrebare este influențat de faptul că o retransmisie precum cea în discuție în cauza principală este finanțată prin publicitate și prezintă astfel un caracter lucrativ.

42 În această privință, Curtea a arătat, desigur, că nu este lipsit de pertinență caracterul lucrativ al unei „comunicări” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 (Hotărârea Football Association Premier League și alții, citată anterior, punctul 204). Curtea a admis însă că un astfel de caracter nu reprezintă în mod obligatoriu o condiție indispensabilă care să determine însăși existența unei comunicări publice (a se vedea în acest sens Hotărârea SGAE, citată anterior, punctul 44).

43 Caracterul lucrativ nu este, prin urmare, determinant pentru calificarea unei retransmisii, precum cea în discuție în cauza principală, drept „comunicare” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29.

44 În consecință, trebuie să se răspundă la a doua întrebare litera b) că răspunsul la prima întrebare nu este influențat de faptul că o retransmisie, precum cea în discuție în cauza principală, este finanțată prin publicitate și prezintă astfel un caracter lucrativ.

Cu privire la a doua întrebare litera c)

45 Prin intermediul celei de a doua întrebări litera c), instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă răspunsul la prima întrebare este influențat de faptul că o retransmisie, precum cea în discuție în cauza principală, este efectuată de un organism care se află în concurență directă cu organismul de radiodifuziune sau de televiziune inițial.

46 În această privință, este suficient să se constate că nici din Directiva 2001/29, nici din jurisprudența Curții nu rezultă că un raport de concurență între organismele care efectuează transmisii paralele ale unor opere protejate prin dreptul de autor sau retransmisii succesive ale acestora este relevant pentru calificarea unei transmisii drept „comunicare publică” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29.

47 În consecință, trebuie să se răspundă la a doua întrebare litera c) că răspunsul la prima întrebare nu este influențat de faptul că o retransmisie, precum cea în discuție în cauza principală, este efectuată de un organism care se află în concurență directă cu organismul de radiodifuziune sau de televiziune inițial.

Cu privire la cheltuielile de judecată

48 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

1) **Noțiunea „comunicare publică” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională trebuie interpretată în sensul că acoperă o retransmisie a operelor incluse într-un program televizat difuzat pe cale terestră**

   — **care este efectuată de alt organism decât organismul de radiodifuziune sau de televiziune inițial,**

   — **printr-un flux continuu prin internet pus la dispoziția abonaților organismului menționat, care pot recepționa această retransmisie prin conectare la serverul său,**

   — **chiar dacă acești abonați se află în zona de recepție a programului televizat difuzat pe cale terestră menționat și pot recepționa în mod legal acest program printr-un receptor de televiziune.**

2) Răspunsul la prima întrebare nu este influențat de faptul că o retransmisie, precum cea în discuție în cauza principală, este finanțată prin publicitate și prezintă astfel un caracter lucrativ.

3) Răspunsul la prima întrebare nu este influențat de faptul că o retransmisie, precum cea în discuție în cauza principală, este efectuată de un organism care se află în concurență directă cu organismul de radiodifuziune sau de televiziune inițial.

Semnături